

Fra bogen *Knap gylpen Freud* af Lissy Holtegaard, Hønsetryk 1981.

Den historiske opfattelse af voldtægt

Kvinder og kvæg er mandens ejendom

De normer og holdninger til voldtægt, som kvinder rundt omkring slås mod, kan formentlig dateres helt tilbage til urtiden, for da de første skrevne love blev sat på tavler var det også klart, at voldtægt ikke er en forbrydelse mod kvinder, men mod mænds ejendom, nøjagtig som det i dag er en forbrydelse mod kønssædeligheden, d.v.s. mod staten, og det kunne såmænd lige så godt hedde »forstyrrelse af offentlig ro og orden«.

Den jødisk-patriarkalske kultur, som kvinder har lidt under i årtusinder, overtog normerne fra Babylons konge Hammurabi, hvor det pjat med at stjæle en kone måtte foregå uden for stammen og dermed uden for byen. Inden for bymuren ville Hammurabi ikke have det roderi og nabokævl, så dér skulle hun købes af husfaderen for 50 sølvpenge, men så skulle hun jo også være lydefri, ligesom de andre dyr man købte. I Hammurabis lov skelnes der mellem to slags kvinder: En trolovet jomfru, der lever i sin faders hus, og en gift kvinde, der lever i sin mands hus.

Der var dødsstraf for voldtægt af en trolovet jomfru, hvorimod en gift kvinde blev anklaget for hor og ægteskabsbrud, og sammen med sin medskyldige blev hun bundet og smidt i floden. Hvis hendes mand alligevel ikke kunne overskue at blive enlig far til 17 børn, havde han ret til at tilgive hende og trække hende op af floden. Kongen kunne benåde voldtægtsmanden. På denne måde kunne man være ret sikker på, at de babyloniske kvinder ikke strejfedes omkring, men var bundet til hjemmet.

For de hebræiske gifte kvinder var der ingen mulighed for nåde, og selv om hebræerne efterlignede Hammurabis love, så blev de dog strammet på nogle punkter. Dels flyttede hebræerne en hel del, så der var ikke altid en flod i nærheden, til gengæld var der altid sten ved hånden, så den gifte kvinde og voldtægtsmanden blev stenet. Hvis en jomfru blev voldtaget inden for bymuren og ikke

havde skreget, så var der heller ingen undskyldning for hende, derimod var det lidt for uretfærdigt at stene hende, hvis hun var blevet voldtaget uden for bymuren, så skulle voldtægtsforbryderen betale faderen brudepris 50 sølvpenge og gifte sig med pigen.

Hvis hun var trolovet, så kunne han dog ikke købe sig fri, men blev stenet til døde. Trolovelsen røg sig også en tur, varen var jo brugt, og så blev hun solgt til højestbydende.

Men det kan da anbefales enhver at genlæse Mosebøgerne, der foruden kvinderov og voldtægt som hævn også har opbyggelige beretninger om Abraham og hans snu søn Isak som alfonser. Ved at rejse rundt og bilde de forskellige konger ind, at deres kone var en søster, og med Vorherre til altid *bagefter* at true kongen med bål og brand, lykkedes det dem at få konen igen og i tilgift både kvæg, slaver og penge.

Igennem det gamle testamente fortælles der om voldtægt som en helt naturlig måde at skaffe sig koner på. Og en del af sejren efter de utallige krige, israelitterne gik og rodede sig ind i, var ret til at voldtage fjendens kvinder.

Krig og voldtægt i nyere tid

At tyskerne bår sig grusomt ad i 1. verdenskrig over for kvinderne i Belgien og Frankrig er bekræftet i to bøger samlet af den allierede undersøgelseskommission og berigtiget (verificeret) af tyske dokumenter, det blev også brugt til at opbygge den rette harme o.s.v., alt det, der skulle til for at få de unge amerikanske mænd til at melde sig. Efter krigen skulle det hele så dysses ned igen.

2. verdenskrig har mange beretninger om seksuel ydmygelse og voldtægt, især på jødiske kvinder. Mønsteret for tyskernes opførsel er næsten ens – når tyskerne rykkede ind i en polsk eller russisk landsby, plyndrede de hjemmene og udpegede kvinder og piger til tortur og voldtægt (især de jødiske). Derefter blev de så transporteret væk til KZ-lejre og